

който се е катерилъ на стрѣхата ви, бай Марко? попита Иванчо, пропагандата не е била на всуетѣ.

— Не е възможно тоя младежъ да бѣше разбойникъ. . . такива хора се познаватъ по физиономията, забѣлѣжи докторътъ.

Разговора сдоби неприятенъ тонъ, и Марко за да го промѣни, обжрна се къмъ Соколова:

— Докторе, чете ли вѣстника? Херцеговското въстание какъ отива?

— Бере душа, бай Марко. Тоя геройски народъ направи чудеса, но какво може противъ такава сила?

— Майки, шѣпа народъ, а колко врѣме се държѣ. Ний дѣ можемъ искашля такава нѣщо! каза Марко.

— Та опитахме ли се? забѣлѣжи докторътъ. Ние сме петъ пѣти по-многобройни отъ Херцеговцитѣ, но още не знаемъ силата ѣи.

— Такова нѣщо нито го хортувай докторе, каза Марко. Херцеговцитѣ сѣ друго, а ний сме друго; ний се намираме во чрево адово, само да мрѣднемъ и ще ни исколѣтъ като овци. Отъ никѣдѣ помощъ нѣма да ти доде.

— Азъ питамъ, опитахме ли се? повтори запалено докторътъ. Насъ ни колѣтъ и сечѣтъ и безъ да правимъ нѣщо. . . колкото по се вовчоваме толковъ по ни биѣтъ. Какво имъ бѣ направило невинното Ганчово дѣтенце, което вчера донесохъ безъ глава? Насъ заплашватъ съ вѣжа щомъ поискаме да протестираме тиранията, а на Емексизъ Пехливановцитѣ е позволено безнаказанно да злодѣйствуватъ. Каква е тая правда! Може ли това тегло да истърпи и най-бездушниятъ? И рашето сърдце има, казватъ нашитѣ

Влѣзе баба Иваница.